

А какво стана съ змиитѣ, гущеритѣ, които лѣтъ се прѣпичеха на слънцето и чакаха да се приближи до тѣхъ нѣкое непрѣдпазливо насѣкомо за да го унищожатъ? А жабитѣ, чиито концерти се носѣха далечъ въ ношната тишина? А безобидната костенурка, която при най-малкия подозрителенъ шумъ се скриваше въ своята подвижна кжщичка? Кждѣ сж всички тия животни, до хладното тѣло на които, кога се допрѣмъ, усѣщаме неприятни трѣпки?

Змиитѣ зимуватъ въ корена на дървото.

Топлината на кръвта у тѣзи, умразни на мнозина, гадини, зависи отъ топлината на въздуха. Лѣтъ кръвта имъ е по-топла, зимѣ тя изстива и тѣ се вкоченясватъ. Ето защо, жаби, змии, гущери, костенурки се скриватъ наесенъ въ дупки, подъ камъни, подъ коренитѣ на дърветата, често събрани по много заедно и така, между живота и смъртта, прѣкарватъ докато топлиѣ пролѣтни лжчи отново ги повикатъ за животъ. Природата се е погрижила за тѣхъ, като ги е снабдила съ едно сигурно срдѣство, неусѣтно прѣкарване на зимата, и ги е изба-